

Driemaal het woord 'mega'

Het Nieuwe Testament is geschreven in het Grieks, dat was in de tijd van Jezus de wereldtaal, zoals nu het Engels. Ruim drie eeuwen eerder had Alexander de Grote het hele Midden-Oosten veroverd en overal zijn eigen taal mee naartoe genomen, het Grieks.

Als je dit stukje uit Markus leest in het oorspronkelijke Grieks, dan is er één woord dat drie keer terugkomt. Dat is het woordje 'mega'. Wij kennen dat woord. Stel, je komt voor het eerst in de Markthal, dan zou je dat kunnen zeggen: 'Zo zeg... wat groot hier. Mega!' Eén megabyte, dat is 1 miljoen bytes. Eén megawatt, dat is 1 miljoen watt.

familie heeft in Antakya, het oude Antiochië. Ze zei: 'Het is niet te beschrijven, echt niet te beschrijven.' Antakya is ongeveer even groot als Rotterdam. Zóveel gebouwen zijn ingestort. En van de gebouwen die niet zijn ingestort moet een groot deel worden afgebroken, omdat ze te zwaar beschadigd zijn. Als je denkt aan Rotterdam: hoeveel jaar ging er niet overheen voordat het verwoeste céntrum was herbouwd. Laat staan zo'n hele stád...

En dan is dit nog maar één van de vele steden in het rampgebied.

Dit is te groot. Mega... je kunt het niet bevatten. 'Waar bent U, Here God, waar bent U?' Maar diezelfde vragen kunnen ook

Foto van de kust van het Meer van Galilea bij zware storm. De golven kunnen drie meter hoog worden.

1. De mega-storm

Drie keer het woord 'mega'. De eerste keer staat het in vers 37. In onze vertaling staat: 'En er stak een harde stormwind op...' Letterlijk staat er in het Grieks: 'Er kwam een storm, mega van wind...' Een mega-storm. En je kunt je voorstellen dat de discipelen, als ze dat meemaken, totaal ontredderd zijn. Ze hebben precies gedaan wat Jezus vroeg, ze zijn van Kapernaüm weggevaren naar de overkant van het Meer van Galilea, van de westoever naar de oostoever. Het werd al donker, en nu is het donker. Er varen nog een paar scheepjes mee. In konvooi naar de overkant.

Maar nu dít! Dit is niet zómaar een storm, nee, dit is een mega-storm! Wat staat er in vers 37? 'De golven sloegen over in het schip, zodat het al volliep.' Deze mannen varen al levenslang hier op het meer. Ze weten álles over hoe ze met zo'n schip moeten omgaan. En ze weten nu één ding héél zeker: nog éven en ze zijn er geweest! Dit wordt hun dood! Een mega-storm...

Kun je het je voorstellen dat ze verbijsterd zijn dat Jezus in ál dit tumult ligt te slápen? Gewoon, met Zijn hoofd tegen een kussen? Ze zijn verbijsterd, ze zijn gefrustreerd en ze zijn kwaad: 'Meester, kan het U niets schelen, dat wij vergaan? Dat we een wisse dood tegemoet gaan?' De discipelen begrijpen er helemaal niets van... Hoe kan Jezus hen zó in de steek laten? Hoe kan hun Meester hen zó laten vallen?

En misschien komt dit wel heel dicht bij jouw leven. Misschien worstel jij ook met die vragen, als je naar het journaal kijkt: 'Hoe kan het, Here Jezus, dat U niet ingrijpt?' Natuurlijk denk je dan ook aan die aardbeving in Turkije en Syrië. Ik sprak iemand die

spelen in je eigen, persoonlijke leven. Je hebt zo goed mogelijk gedaan wat Jezus van je vroeg, maar nu ben je teleurgesteld. Het loopt niet goed in je werk. Of je wilt graag een relatie aangaan, maar dat blijkt bepaald niet gemakkelijk. Of je verlangt zo naar een kind, en bij andere mensen lijkt dat allemaal probleemloos te verlopen, maar bij jullie niet.

Of je hebt geprobeerd om mensen te helpen, maar het eind van het liedje is dat ze jou aan de kant hebben gezet. Of je loopt helemaal vast wat betreft je financiën. Of je merkt dat het niet goed gaat met je lichaam.

Er zijn momenten dat het leven in grote golven over je heenspoelt. En je denkt: 'Nog even en ik red het niet meer.' Het is zo groot, zo 'mega', en jij voelt je zo'n klein mensje... Klein en nietig. En je bidt: 'Here Jezus, ik heb toch gedaan wat U wilde?' Net als die discipelen. 'Waar bent U nou, Heer? Trekt U Zich er niets van aan dat ik verdrink?'

2. De mega-stilte

Een mega-storm, staat er in vers 37. En dan komt dat woord 'mega' weer terug in vers 39: 'En de wind ging liggen en er kwam een grote stilte.' Een mega-stilte...

Een groter verschil is bijna niet denkbaar: een megastorm en een megastilte. Wat is er gebeurd?!

De discipelen hebben hun Meester geroepen. En dan staat er in vers 39: 'En Hij, wakker geworden, bestrafte de wind en zei tegen de zee: Zwijg, wees stil! En de wind ging liggen en er kwam een grote stilte.' Let even op die woordjes: 'Hij, wakker geworden...' Opeens komen hier een paar teksten uit het Oude

Testament tot leven. Over God Zelf, die wakker wordt. Dat is natuurlijk een beeld, want God slaapt niet, zegt Psalm 121. Maar het is een beeld dat je vaker tegenkomt, vooral in de Psalmen. Psalm 44, moet je horen hoe indringend: 'Maar om U worden wij de hele dag gedood; wij worden beschouwd als slachtoffers. Word wakker! Waarom zou U slapen, Here? Ontwaak! Verstoort ons niet voor altijd. Waarom zou U Uw aangezicht verbergen, onze ellende en onze onderdrukking vergeten?'

'Word wakker, HERE, word wakker!' In Psalm 35 kom je het ook tegen: 'Ontwaak en word wakker om mij recht te doen; mijn God en Here, om mijn rechtszaak te voeren.'

En hier, in Markus 4, wordt God wakker! God de Zoon wordt wakker en Hij bestraft de wind en zegt tegen de zee: 'Zwijg! Wees stil!' 'En de wind ging liggen en er kwam een grote stilte.' Een mega-stilte.

Wij zeggen dat meestal níét zo, 'een grote stilte'. Meestal zeggen we: 'Er viel een diépe stilte.' Maar in dat woord 'groot' zit ook iets van ruimte. Je zou ook kunnen denken aan een 'kleine' stilte: als er heel veel lawaai is, maar jij hebt oordoppen in, of je hebt een koptelefoon op. Maar een 'grote stilte', die omvat de hele natuur. Dat Meer van Galilea komt helemaal tot rust en het is spiegelglad.

Hoe kán dit? Hoe kán dit? Het kán ook niet. En toch gebeurt het. Dat is het wonder... Als je denkt aan die gróte dingen in de wereld, de aardbeving, de oorlog, hoe kan er zo'n stilte zijn? Als je denkt aan de grote dingen in jouw eigen leven, hoe kan er dan een megastilte vallen? Dat kán toch niet? En toch gebeurt het. Alleen God kan zo'n ommekeer geven. Alleen Hij heeft de macht over de elementen, over de wind en het water.

Die storm kan alleen zo plotseling gaan liggen, omdat Jezus er is, omdat Hij het zegt: 'Zwijg! Wees stil!' Als je denkt aan die mega-ellende in de wereld, aan de megaproblemen in jouw eigen leven, dan kun je cynisch worden: 'Ja, ja, waar is nou je God?' Misschien ken je die stem wel, die stem in je eigen hart: 'Wat schiet je ermee op, met al die praatjes over God?'

Maar hier gebeurt het! Er is een ommekeer, omdat Jézus hier is. God de Zoon. Hij geeft een gróte stilte, Hij schept ruimte om jou heen. Ruimte waarin je kunt opademen. Toen het stormde, was Hij niet afwezig, nee, Hij was erbij! En Hij is wakker geworden, Hij heeft Zijn machtswoord gesproken.

Soms zit het in heel kleine dingen, dat je opeens merkt: 'God is er tóch. De problemen zijn niet weg, maar ze komen tóch in een ander licht te staan.' Je kunt tóch adem halen, ondanks alles. Als Jezus erbij is, is het leven écht anders. Zelfs in de grootste nood. Jezus vraagt aan Zijn leerlingen: 'Waarom zijn jullie zó bang? Heb je dan geen geloof? Geen vertrouwen?' Blijkbaar staat Hij je dat toe. Om tóch te vertrouwen op Hem, ondanks de mega-storm. Dat is niet vreemd, het is niet irrationeel, het is ook niet asociaal, om op Jezus te blijven vertrouwen. Nee, Hij staat het je toe. 'Blijf rustig, vertrouw op Mij!' Zelfs méér dan dat! Jezus staat het je niet alleen toe, om te blijven vertrouwen, Hij geeft ook die opdracht! 'Heb je geen geloof?'

Je bent niet naïef als je blijft vertrouwen op Jezus. En je bent ook niet asociaal als je in een wereld vol mega-ellende hier naar voren komt, en rust vindt aan in de aanwezigheid van de Heiland. Hier is een grote stilte, want Hij is erbij. Jezus is erbij, en Hij deelt uit: Zijn eigen lichaam. Zijn eigen bloed.

Op 7 december 1988, om half twaalf in de ochtend, was er ook een afschuwelijke aardbeving. Dat gebeurde in Armenië. 55.000 mensen kwamen om het leven. Onder een enorme berg beton en staal zat Susanna Petrosyan gevangen, samen met haar dochtertje Gayaney, vier jaar oud. Susanna was die ochtend op bezoek bij haar schoonzus,

Karine. De vloer scheurde open en Susanna viel ze in de afgrond, samen met haar schoonzus Karine en haar dochtertje Gayaney. Karine overleefde het niet, maar Susanna en Gayaney wel. Ze kwamen terecht in de kelder van het gebouw, en zaten daar opgesloten tussen de brokstukken...

De uren kropen voorbij. De uren werden dagen.

'Mama, ik heb zo'n dorst. Ik wil drinken,' huilde Gayaney. Maar Susanna had niets om te geven. Ze kon zich nauwelijks bewegen en lag plat op haar rug. Een betonnen plaat, 18 centimeter boven haar, en een verbogen buis bij haar schouders zorgden ervoor dat ze niet op kon staan.

'Mama, mag ik alsjeblieft wat drinken, ik heb zo'n dorst.'

Op de tast, in het donker, vond Susanna een pot bramenjam. Ze gaf de pot aan haar dochtertje. Het was tenminste iets...

Genoeg voor een dag. Later vertelde Susanna: 'Ik wist dat ik zou sterven, maar ik wilde dat mijn dochter zou leven.' Steeds was er de angstige stem van Gayaney. 'Mama, ik heb zo'n dorst.'

Toen, op een bepaald moment in die eeuwig durende nacht, kreeg Susanna een idee. Ze herinnerde zich een televisieprogramma over een ontdekkingsreiziger op de Noordpool die stervende was door de dorst. Zijn reisgenoot sneed zijn hand open en gaf zijn bloed aan zijn vriend te drinken. Susanna zei achteraf: 'Ik had geen water, geen vruchtensap, niets om te drinken; maar toen herinnerde ik me dat ik mijn eigen bloed had.'

Met haar vingers, die gevoelloos waren van de kou, vond ze een glasscherf. Ze sneed haar linker wijsvinger open en gaf die aan haar dochtertje om aan te zuigen. Dat was iets, maar niet genoeg. 'Mama, alsjeblieft, ik wil meer.' Susanna weet niet hoe vaak ze zichzelf gesneden heeft, ze ging hallucineren en wachtte op de dood. Maar ze wist: 'Mijn bloed is de enige hoop voor Suzanna.'

Acht dagen na de aardbeving werden ze gered. Bij de redders was ook haar eigen man, die was ongedeerd gebleven. Susanna en Gayaney werden naar het ziekenhuis gebracht en overleefden de ramp. Bovendien bleek in het ziekenhuis dat Susanna twee maanden zwanger was.

Zoals Susanna bij haar dochtertje was in de nood, zo is Jezus bij ons, zelfs in de grootste ellende. En zoals Susanna haar dochtertje in leven hield met haar eigen bloed, zo heeft Jezus Zijn bloed gegeven om ons leven te schenken. Leven, eeuwig leven. Want voor Susanna en Gayaney liep het goed af, voor Karine en al die duizenden anderen niet. Het leven hier op aarde is eindig. Maar door Zijn offer aan het kruis geeft Jezus ons eeuwig leven. En door dat geschenk brengt Hij de storm tot stilte. De stormen in ons bestaan, de megastormen. Aan de tafel mogen we het gedenken: Jezus' bloed geeft ons een toekomst, wat er ook gebeurt. En juist daarom is er ook hier, op deze aarde, temidden van alle ellende, toch rust, vrede, stilte.

3. Mega-ontzag voor Jezus

Jezus' macht en Jezus' liefde, die brengen de discipelen tot diep ontzag. Vers 41: 'En zij vreesden met grote vrees en zeiden tegen elkaar: Wie is Deze toch, dat zelfs de wind en de zee Hem gehoorzaam zijn?' In die zin staat het derde woordje 'mega'. Ze vreesden met 'mega'-vrees, 'mega'-ontzag. Zou je dat niet hebben voor deze Heiland, voor deze Koning die Zichzelf heeft gegeven? Voor deze Heer van hemel en aarde, die naast ons gekomen is om ons met Zijn bloed het leven te geven? In de grootste storm brengt Hij de grootste stilte. Het brengt je tot het grootste ontzag.

Met Hem mogen we aan tafel.

Met Hem is er altijd hoop.

Amen.

Reageren? Bel of mail: René van Loon, 010-442 6280, renevanloon@samaritaan.org

Bron van het verhaal over Susanna Petrosyan: <https://apnews.com/article/edb7271a218c0874df4479740ec5d340>